

Inspraak Gemeente Sluis 6 juni 2023.

Geachte Commissieleden, dames en heren,

Mijn naam is Jeroen Mertens; tot oktober 2013 was ik notaris te Oostburg en ik woon al 42 jaar midden in Cadzand-Dorp, zulks in goede harmonie met Belgische en Duitse burens als deeltijdbewoners.

Als notaris heb ik destijds natuurlijk talloze buitenlandse tweede-woningkopers bijgestaan, waarvan ik inmiddels velen tot mijn vrienden mag rekenen.

Uiteraard onderschrijf ik het streven van onze bestuurders om betaalbare huisvesting te creëren voor starters en ouderen, maar ik voel plaatsvervangende schaamte dat thans wederom onze buitenlandse deeltijdbewoners de zwarte piet krijgen toegespeeld voor een al jaren falend woningbeleid van gemeente en provincie.

Wij leven in een Europa dat in principe vrij verkeer van haar ingezetenen voorstaat en ons landje is daarbij, sedert het ontstaan van de Republiek, altijd een voorbeeld geweest van een gastvrije en multiculturele samenleving – kijk naar de Hugenoten en Salzburgers die in het Land van Cadzand hun heil vonden en de streek mede tot bloei brachten.

Dat moeten wij zo houden en blijven koesteren. Hoed u dus voor regelingen die voortkomen uit xenofobie, afgunst of andere onderbuikgevoelens, en onderschat daarbij vooral ook niet de economische en sociaal-culturele meerwaarden van onze buitenlandse deeltijdbewoners. Zonder hen zou het hier, buiten de drukke zomermaanden, op een uitgestorven Oost-Groningen lijken.

De wordingsgeschiedenis van deze zoveelste huisvestingsverordening verdient bepaald geen schoonheidsprijs. Noch op juridisch noch op communicatief gebied! Electoraal kunnen onze buitenlandse medebewoners natuurlijk niets, maar dankzij een nooit geziene stortvloed aan zienswijzen wordt er gelukkig toch nog enigszins naar hen geluisterd.

Ik ga het hier verder niet hebben over recreatieve verhuur, want daar weet ik weinig vanaf en bovendien doet mijn 'achterban' daar niet aan. Wel richt ik, niet limitatief, mijn kritiek te dezen op het bizarre artikel 6 van de Nieuwe Verordening, waarvan lid 2 bepaalt dat een tweede woning, behoudens eventuele verhuur, uitsluitend mag worden bewoond door de eigenaar en zijn huishouden (lees: inwonende gezinsleden).

Realiseert u zich dat veel tweede woningen gesplitst zijn aangekocht, dat wil zeggen door ouders in vruchtgebruik en door hun veelal uitwonende kinderen in bloot eigendom (dat heet nu: als hoofdgerechtigden). Samen zijn zij echter volle eigenaren en mogen zij dus sowieso van het huis genieten, ongeacht uw eis dat zij daarvoor een samenwonend gezin zouden moeten vormen.

Realiseert u zich daarnaast ook de schrijnende onbillijkheid van deze bepalingen, met als voorbeeld mijn Duitse buurvrouw, al 31 jaar eigenares van een kleine tweede woning (dus straks vergunningplichtig), die haar huisje straks niet meer zou mogen uitlenen aan haar uitwonende dochters, terwijl de aan haar en mijn tuin aangrenzende villa's in wording van project Schuttershof (prijs per stuk circa 2 miljoen) door een wonderlijke juridische tovertruc van de verordening worden vrijgesteld.

En realiseert u zich tenslotte dat veel ouderparen een tweede woning kopen om hun gezin bij elkaar te houden, ook als het kroost allang is uitgevlogen.

Kunt u mij de logica hiervan uitleggen zonder over sluikverhuur te beginnen, want normale ouders verhuren niet aan hun kinderen. Zo nee, wijzig onmiddellijk de term 'huishouden' in 'bloed- en aanverwanten in de rechte lijn', dan wordt dit artikel iets menselijker en mogen opa en oma er ook eens een weekje logeren.

Mijn tijd is om, dank voor uw aandacht.